

Sygn. akt IV U 1143/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2016r.

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Alicja Romanowska

Protokolant: stażysta Anna Barcikowska

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2016r. w Elblągu na rozprawie

sprawy z odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 29/07/2015 r. znak: (...)

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu J. S. prawo do emerytury od 29 lipca 2015 roku.

Sygn. akt IV U 1143/15

UZASADNIENIE

J. S. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 29.07.2015r., znak (...), którą to decyzją organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury.

Skarżący domagał się uwzględnienia w ogólnym stażu ubezpieczenia okresów prowadzenia własnego gospodarstwa rolnego, a nadto w stażu pracy w warunkach szczególnych okresu pracy od 8 grudnia 1980r. do 31 grudnia 1984r. w Przedsiębiorstwie (...) w G. w charakterze pracownika transportowego cementu.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. wniósł o jego oddalenie. Pozwany powołał przepisy ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie Dz.U. z 2015 Nr 121 z późn. zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.Nr 8, poz. 43 ze zm.) wskazując, że skarżący nie wykazał zarówno przesłanki 25 letniego okresu ubezpieczenia, jak i przesłanki 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach. Pozwany podniósł, że skarżącemu do ogólnego stażu pracy zaliczono część okresu prowadzenia własnego gospodarstwa rolnego od dnia 1 stycznia 1975r. (daty ujawnienia gospodarstwa w rejestrze gruntów) do dnia 30 czerwca 1977r. (dnia wejścia obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników), nie uwzględniając okresu od dnia 1 lipca 1973r. do dnia 31 grudnia 1974r. z powodu braku posiadania gospodarstwa rolnego i okresu od dnia 1 lipca 1977r. do dnia 7 grudnia 1980r. z uwagi na nieopłacanie składek na ubezpieczenie społeczne rolników. Nadto organ rentowy nie uznał ubezpieczonemu spornego okresu pracy w Przedsiębiorstwie (...) w G. z uwagi na brak przedłożenia świadectw pracy w warunkach szczególnych.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Wnioskodawca J. S. ur. (...), na podstawie testamentu z dnia 5 września 1966r. odziedziczył w całości gospodarstwo rolne w G. o powierzchni 4,38 ha po zmarłym wujku F. T., zmarłym w dniu 6 sierpnia 1968r. W tym gospodarstwie rolnym zamieszkiwał skarżący razem z rodzicami. Ojciec wnioskodawcy pracował zawodowo jako kierowca, a matka skarżącego zajmowała się drobnymi pracami w gospodarstwie rolnym. Wykonywaniem pozostałych prac w gospodarstwie rolnym zajmował się skarżący. Najpóźniej od ukończenia 16 roku życia skarżący zajmował się prowadzeniem gospodarstwa rolnego. Wnioskodawca wówczas wykonywał prace polowe związane z uprawami, a także prace przy hodowli zwierząt i podejmował decyzję w zakresie prowadzonych zasiewów, a także inwentarza żywego. Skarżący zajmował się prowadzeniem tego gospodarstwa do dnia 7 grudnia 1980r., tj. rozpoczęcia pracy zawodowej, przy czym gospodarstwo posiadał do dnia 29 czerwca 1981r., tj. daty zbycia gospodarstwa na rzecz swoich rodziców. Przy tym skarżący w okresie od 1 września 1970r. do 20 czerwca 1973r. uczęszczał do zasadniczej szkoły zawodowej w D., a w okresie od 28 października 1974r. do 27 marca 1975r. odbył zasadniczą służbę wojskową. W trakcie odbywania przez skarżącego służby wojskowej prace w gospodarstwie rolnym wykonywali jego rodzice. Ubezpieczony podlegał rolniczemu ubezpieczeniu społecznemu w okresie od 1 lipca 1977r. do 31 grudnia 1982r., przy czym w okresie od 1 lipca 1977r. do 31 czerwca 1982r. skarżący był zwolniony z opłacania składek jako młody rolnik.

Następnie skarżący w trakcie aktywności zawodowej w okresie od dnia 8 grudnia 1980r. do dnia 31 grudnia 1984r. była zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w G.. W trakcie tego okresu zatrudnienia skarżący stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zajmował się pracami przy transporcie cementu z cementowagonów do silosów. Jego praca polegała na podłączaniu przewodów pomiędzy wagonami i silosami, którymi przy pomocy sprężonego powietrza rozładowywano cement.

Od dnia 4 stycznia 1985r. do dnia 31 grudnia 1998r. pracował w (...) w charakterze konduktora i ekspedytora.

(dowód: postanowienie k. 5, zeznania świadków k.8-9, karta przebiegu zatrudnienia k. 11, 22, pismo UR k. 15, zaświadczenia k. 20, decyzja k. 12, 23 akt emerytalnych oraz książeczka wojskowa k.3-5, świadectwo pracy k. 6, legitymacja ubezpieczeniowa k.7-9, zaświadczenia o zatrudnieniu k.10-11 akt emerytalnych – plik KP, a nadto pismo KRUS k. 36-37, dokumentacja z akt osobowych – koperta k. 52, zeznania świadków B. B. i J. L. z rozprawy w dniu 17 marca 2016r., B. S. i H. K. z rozprawy w dniu 19 kwietnia 2016r. oraz wyjaśnienia ubezpieczonego z rozpraw w dniach 8 grudnia 2015r., 17 marca 2016r. i 19 kwietnia 2016r.)

W dniu 2 lipca 2015r. skarżący wystąpił do pozwanego organu rentowego z wnioskiem o ustalenie uprawnień do emerytury.

Po przeprowadzonym postępowaniu wyjaśniającym organ rentowy ustalił, że skarżący ukończył w dniu 29 lipca 2015r. wiek 60 lat, nie przystąpił do Otwartego Funduszu Emerytalnego, jednakże na dzień 01.01.1999r. nie legitymuje się okresem ubezpieczenia w wymiarze co najmniej 25 lat oraz nie wykazał on 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Na tej podstawie decyzją z dnia 27 lipca 2015r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury. Pozwany przy ustalaniu uprawnień do emerytury uwzględnił skarżącemu okres 18 lat, 5 dni i 25 dni do stażu ubezpieczenia, w tym okres 14 lat do stażu pracy w warunkach szczególnych.

Po wniesieniu odwołania przez skarżącego od powyższej decyzji i przedłożeniu dodatkowych dowodów pozwany organ rentowy ostatecznie przy ustalaniu uprawnień do świadczenia emerytalnego ostatecznie uwzględnił do stażu ubezpieczenia skarżącego okres 20 lat, 8 miesięcy i 29 dni, w tym okres 14 lat pracy w warunkach szczególnych.

(dowód: wniosek k. 1-4, karta przebiegu zatrudnienia k. 11,22 decyzja k. 12, 23 a.e.)

W ocenie Sądu odwołanie skarżącego zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 Nr 748 z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w ust. 1a i 1b, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184.

Art. 184 ust. 1 stanowi zaś, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Ust. 2 Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W myśl art. 32 ust. 1 ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3. Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (ust. 2).

Stosownie do § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.Nr 8, poz. 43) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zgodnie zaś z § 3 rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia.

W myśl § 2 ust. 1 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Z powyższego wynika, że skarżący nabyłby prawo do wcześniejszej emerytury w przypadku łącznego spełnienia przesłanek:

- ukończenia wieku 60 lat
- legitymowania się łącznym okresem ubezpieczenia w wymiarze co najmniej 25 lat, przypadającym na dzień 01.01.1999r.;
- legitymowania się 15 letnim okresem pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, przypadających na dzień 01.01.1999r.;
- nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego.

W sprawie poza sporem było, że skarżący J. S. w dacie wydania zaskarżonej decyzji ukończył 60 lat oraz nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Spornym pozostawała przesłanka legitymowania się przez skarżącego na dzień 01.01.1999r. co najmniej 25 letnim okresem ubezpieczenia, jak również 15 letnim okresem wykonywania pracy w

szczególnych warunkach. W pierwszej kolejności należało więc dokonać ustaleń w przedmiocie spełnienia przez wnioskodawcę pierwszej z ww. przesłanek.

W takim razie odnosząc się w pierwszej kolejności do przesłanki 25 letniego okresu ubezpieczenia przypadającego na dzień 01.01.1999r., zauważyć należy, że skarżącemu ostatecznie uwzględniono staż w wymiarze 20 lat, 8 miesięcy i 29 dni. W tym kontekście w przypadku skarżącego spornym pozostawała okoliczność uwzględnienia w stażu ubezpieczeniu okresu prowadzenia przez skarżącego gospodarstwa rolnego. W myśl art. 10 ust. 1 ustawy emerytalnej przy ustalaniu prawa do emerytury oraz przy obliczaniu jej wysokości uwzględnia się również następujące okresy, traktując je, z zastrzeżeniem art. 56, jak okresy składkowe: 1) okresy ubezpieczenia społecznego rolników, za które opłacono przewidziane w odrębnych przepisach składki, 2) przypadające przed dniem 1 lipca 1977 r. okresy prowadzenia gospodarstwa rolnego po ukończeniu 16 roku życia, 3) przypadające przed dniem 1 stycznia 1983 r. okresy pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia, jeżeli okresy składkowe i nieskładkowe, ustalone na zasadach określonych w art. 5-7, są krótsze od okresu wymaganego do przyznania emerytury, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu.

W pierwszej kolejności na uwagę zasługuje, że sama okoliczność prowadzenia gospodarstwa rolnego przez skarżącego de facto nie była kwestionowana przez organ rentowy. Pozwany bowiem uwzględnił jedynie część okresu prowadzenia przez skarżącego gospodarstwa rolnego, tj. od dnia 1 stycznia 1975r. – daty ujawnienia gospodarstwa w rejestrze gruntów do dnia 30 czerwca 1977r., tj. dnia wejścia w życie obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne rolników. Organ rentowy nie zaliczył do okresów ubezpieczeniowych okres przed 1 stycznia 1975r., podnosząc, iż w tym okresie skarżący nie był właścicielem gospodarstwa rolnego oraz po dniu 30 czerwca 1977r. ze względu nieopłacania składek na ubezpieczenia społeczne rolników. Stanowisko pozwanego organu rentowego nie mogło zyskać aprobaty Sądu. Bezsprzeczne jest, że skarżący na podstawie testamentu z dnia 5 września 1966r. odziedziczył w całości gospodarstwo rolne w G. o powierzchni 4,38 ha po zmarłym wujku F. T., zmarłym w dniu 6 sierpnia 1968r. Wobec tego nie budziło wątpliwości, że ubezpieczony z chwilą śmierci swojego wujka nabył jego prawa i obowiązki. Zaznaczyć należy, że polskie prawo opiera dziedziczenie na zasadzie sukcesji generalnej, gdzie prawa i obowiązki zmarłego przechodzą z chwilą jego śmierci na jedną lub kilka osób (por. art. 922 k.c. Dz. U. z 1964, Nr 16 poz. 93). Pamiętać bowiem należy, iż z chwilą otwarcia spadku określone prawa i obowiązki wchodzi do majątku spadkobierców (art. 925 k.c.), stając się częścią praw i obowiązków tych osób. W takim stanie rzeczy pozwany organ rentowy błędnie podnosił, że skarżący przed dniem 1 stycznia 1975r. nie był właścicielem gospodarstwa rolnego. Można jedynie dodać, że postanowieniem Sądu Powiatowego w D. z dnia 13 listopada 1974r. jedynie stwierdzono, że ubezpieczony odziedziczył po wujku gospodarstwo rolne, wydanym na podstawie art. 669 k.p.c. (Dz. U. z 1964, Nr 43, poz. 296). Również ujawnienie gospodarstwa w rejestrze gruntów w żadnym razie nie przesądzała o posiadaniu przez ubezpieczonego gospodarstwa rolnego w okresie przed 1 stycznia 1975r. Mając na uwadze powyższe w świetle stanowiska organu rentowego, należałoby zaliczyć na tej podstawie skarżącemu okres prowadzenia gospodarstwa rolnego po ukończeniu 16 roku życia przypadającego przed 1 lipca 1977r. Niezależnie jednak od powyższego zaznaczenia wymaga, że w świetle przytoczonych przepisów jest mowa o prowadzeniu gospodarstwa rolnego, a nie o jego posiadaniu, co zdaje się pozwany organ rentowy pominął. Zatem istotną kwestią była okoliczność, czy skarżący po ukończeniu 16 roku życia, przed 1 lipca 1977r. prowadził gospodarstwo rolne, a nie jedynie je posiadał. W judykaturze sądowej przyjmuje się, że za pojęcie prowadzenia gospodarstwa rolnego (działalności rolniczej) przyjmuje się działalność prowadzoną w zakresie produkcji roślinnej lub zwierzęcej, w tym ogrodniczej, sadowniczej, pszczelarskiej i rybnej. Działalność rolnicza polega zatem na podejmowaniu działań w zakresie produkcji w różnych formach rolnictwa. Pojęcie zaś prowadzenia gospodarstwa rolnego mieści w sobie cały zespół czynności. Słowo prowadzenie w języku polskim oznacza bowiem sprawowanie nad czymś nadzoru, zarządzanie, kierowanie czymś, zajmowanie się czymś, trudnienie się czymś, realizowanie jakiegoś celu. Prowadzenie gospodarstwa rolnego może polegać tylko na zarządzaniu nim, jednakże w przeważającej mierze związane jest z wykonywaniem pracy fizycznej. Prowadzenie działalności rolnej jest to zatem pewien obiektywny fakt związany z podejmowaniem szeroko rozumianych czynności organizacyjnych, produkcyjnych tak na własnej nieruchomości, jak i nieruchomości będących w posiadaniu zależnym.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że skarżący po ukończeniu 16 roku życia zajmował się prowadzeniem własnego gospodarstwa rolnego. Skarżący wykonywał wszelkie prace w gospodarstwie i podejmował decyzję związane z jego prowadzeniem w zakresie prowadzonych upraw, czy hodowli zwierząt. Wykonywaniem drobnych prac zajmował się jedynie matka skarżącego, a jego ojciec zajmował się pracą zawodową na stanowisku kierowcy. Świadkowie B. S. i H. K. w swoich zeznaniach, które zyskały walor wiarygodności potwierdziły stanowisko o prowadzeniu przez niego gospodarstwa rolnego. Wobec tego w świetle przedstawionych rozważań zaliczeniu do staży ubezpieczeniowego podlegał okres prowadzenia przez skarżącego od dnia 29 lipca 1971 roku (ukończenia 16 roku życia).

Zdaniem Sądu zachodziły także podstawy zaliczenia do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu prowadzenia gospodarstwa rolnego po dniu 1 lipca 1977r., czyli okresu prowadzenia gospodarstwa rolnego przez skarżącego i nieopłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników. Pozwany organ rentowy nie ma racji, że do stażu pracy ubezpieczeniowego można uwzględnić jedynie okres podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników, za który składki zostały faktycznie opłacone. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 października 1977r. o zaopatrzeniu emerytalnym oraz innych świadczeniach dla rolników i ich rodzin (Dz. U. Nr 32, poz. 140), obowiązującej do 31 grudnia 1982r. ubezpieczenie społeczne rolników było obowiązkowe i pociągało za sobą obowiązek opłacania składki na to ubezpieczenie (por. art. 38). Składki na fundusz emerytalny rolnik opłacał od dnia 1 lipca 1977r., chyba, że rozpoczął prowadzić gospodarstwo rolne po tym dniu (por. art. 69). Przepis art. 40 stanowił, że rolnik, który rozpoczął prowadzenie gospodarstwa rolnego przed ukończeniem 35 lat życia zwolniony jest od obowiązku opłacania składki przez okres pierwszych 5 lat gospodarowania. Zasady opłacania składek były więc także, że rolnik podlegający obowiązkowemu ubezpieczeniu i uprawniony do świadczeń z ubezpieczenia przy spełnieniu warunków określonych w art. 40 opłacał składki, poczynając od innej daty niż powstanie obowiązku ubezpieczenia. Skoro wnioskodawca urodził się (...), to 1 lipca 1977r. miał 21 lat, czyli spełniał kryteria zwolnienia od obowiązku opłacania składek przez okres pierwszych pięciu lat gospodarowania. Ta okoliczność również została potwierdzona przez Kasę Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego w piśmie z dnia 25 stycznia 2016r. (k.36 a.s.). Zgodnie z przytoczonym art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej, przy ustalaniu prawa do emerytury uwzględnia się okresy ubezpieczenia społecznego rolników, za które opłacono przewidziane w odrębnych przepisach składki. Oznacza to, że podlega uwzględnieniu okres ubezpieczenia społecznego rolnika, który wywiązał się z obowiązku składkowego przewidzianego w przepisach obowiązujących w okresie ubezpieczenia. Zawarte w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej odesłanie do odrębnych przepisów należy rozumieć jako warunek wywiązania się z obowiązku nałożonego przez te przepisy na rolnika podlegającego ubezpieczeniu. Brak jest podstaw by uznać, że nie wywiązała się z tego obowiązku osoba ubezpieczona, która na mocy szczególnego przepisu była zwolniona od obowiązku uiszczenia składki na ubezpieczenie społeczne. Sąd podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 22 stycznia 2003r. w sprawie II UK 51/02 (OSNP 2004/7/127) i w wyroku z dnia 19 marca 2010r. w sprawie II UK 249/09 (LEX nr 599773), zgodnie z którymi okresem składkowym, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej jest okres podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników na podstawie ustawy z dnia 27 października 1977r. o zaopatrzeniu emerytalnym oraz innych świadczeń dla rolników i ich rodzin, w którym rolnik z mocy ustawy art. 40 był zwolniony z obowiązku opłacania składki.

Reasumując, w ocenie Sądu w przypadku skarżącego znajduje zastosowanie art. 10 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy emerytalnej w zakresie okresu prowadzenia przez niego gospodarstwa rolnego po ukończeniu 16 roku życia (29 lipca 1971r.) do 7 grudnia 1980r. (rozpoczęcia pracy zawodowej). Zatem Sąd uznał, że skarżący spełnił przesłankę legitymowania się 25 letnim okresem ubezpieczenia.

Odnosząc się do zatrudnienia skarżącego w warunkach szczególnych, wskazać należy, że organ rentowy do stażu pracy tego rodzaju uwzględnił okres 14 lat pracy ubezpieczonego z tytułu zatrudnienia w (...). Ubezpieczony domagał się zaliczenia do tego stażu pracy okresu od 8 grudnia 1980r. do 31 grudnia 1984r. w Przedsiębiorstwie (...) w G. w charakterze pracownika transportowego cementu. Pozwany podniósł, że skarżący nie przedłożył za ten okres świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

Wskazać w tym miejscu należy, że rozporządzenie RM z 07.02.1983r. w § 2 ust. 2 wymaga by okresy pracy w szczególnych warunkach zostały potwierdzone przez zakład pracy w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub też w „zwykłym” świadectwie pracy z odpowiednią adnotacją. Niemniej jednak należy zauważyć, iż świadectwo pracy nie ma mocy wiążącej zarówno dla po-zwanego, jak i dla Sądu. Nie jest ono bowiem dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej, a tylko dokumenty wydane przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo poświadczane. W postępowaniu sądowym świadectwo pracy traktuje się jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Tak więc wnioskodawca posiada uprawnienie do wykazania innymi dowodami, iż stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach, tym bardziej, iż zgodnie z utrwalonym w judykaturze poglądem, w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie okresów zatrudnienia także w oparciu o inne dowody niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy (uchwała SN z dnia 21.09.1984r. III UZP 48/84 LEX nr 14630, uchwała SN z dnia 10.03.1984r. III UZP 6/84 LEX nr 14625).

Rodzaje prac i stanowisk uprawniających do obniżenia wieku emerytalnego wskazane zostały w załączniku do rozporządzenia RM z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.Nr 8, poz. 43). Na podstawie delegacji zawartej w § 1 ust. 2 powyższego rozporządzenia właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych i centralne związki spółdzielcze ustalili w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B. Tak więc jedynie stanowisko pracy, którego charakter odpowiada stanowisku wskazanemu w odpowiednim przepisie rozporządzenia RM oraz przepisie właściwego resortu, może być uznane za pracę w szczególnych warunkach.

W wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia RM z dn. 07.02.1983r., w dziele VIII (w transporcie i łączności) pod poz. 1 zostały wymienione ciężkie prace ładunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie. Z kolei w załączniku do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983r. w dziale VIII, poz. 1 pkt 3 wymieniono stanowisko operatora maszyn, urządzeń i sprzętu przeładunkowego.

Zarówno zeznania świadków B. B. i J. L. oraz dokumentacja z akt osobowych w całej rozciągłości potwierdzają twierdzenia ubezpieczonego o charakterze jego pracy w tym okresie. W ocenie Sądu zeznania świadków zasługiwały na uwzględnienie, były spójne, jasne i bezsprzeczne. Zauważyć należy, że świadkowie pracowali ze skarżącym w tym samym okresie i przedstawiając specyfikę pracy skarżącego w przedsiębiorstwie opisali charakter pracy ubezpieczonego. Świadkowie zgodnie zeznali, że skarżący zajmował się transportem cementu pomiędzy wagonami, a silosami poprzez podłączenie przewodów, a następnie na skutek sprężonego powietrza odbywał się rozładunek cementu. Również w dokumentacji z akt osobowych (poza świadectwem pracy) ubezpieczony figurował jako pracownik spedycji w magazynie cementu, co potwierdzenia wiarygodność jego twierdzeń o wykonywaniu pracy na tym stanowisku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zatem należało zważyć, że ubezpieczony w trakcie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w G. obsługiwał maszyny, urządzenia i sprzęt przeładunkowy przy transportowaniu cementu, czyli wykonywał prace uznawane za pracę w warunkach szczególnych. Do tego faktem notoryjnym jest, że cement zalicza się do materiałów pylistych i sypkich. W rezultacie należało uznać, że skarżący legitymuje się ponad 15 letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Konkludując Sąd uznał, że skarżący w postępowaniu sądowym wykazał na dzień 1 stycznia 1999r. łączny okres ubezpieczenia w wymiarze co najmniej 25 lat oraz 15 letni okres pracy w warunkach szczególnych i tym samym spełnił kumulatywnie wszystkie przesłanki do uzyskania prawa do emerytury. Co za tym idzie, odwołanie wnioskodawcy należało uwzględnić, stosownie do art. 477¹⁴§ 2 k.p.c. poprzez przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury od dnia 29 lipca 2015r. (daty ukończenia 60 roku życia).